

tada en la novel·la de Joan Olzina secretari i conceller del rei.

A la fi de la novel·la "La güelfa" per fer aliança amb la casa reial de Milà es casada amb el duc de Milà. La Güelfa valenciana lectora del Tirant lo Blanc de Joanot Martorell el feu traduir a l'italià i propagà esta altra clàssica obra valenciana per Europa.

La història del manuscrit de "El Curial i la Güelfa" és un poc rocambolesca. Escrit per

Joan Olzina en el temps que passà, el seu temps d'ostracisme dins la biblioteca reial, es un text únic (fins que l'edità en 1902 Rubió i Lluch): quedà sense títol ni nom de l'autor ni cap altre inform, Olzina se'l deixa per acabat o l'acabà ràpidament de pressa. És tot de la seua mà, la mateixa lletra i la mateixa llengua, clarament la llengua valenciana de 1455.

Acò és indiscutible encara que els barcelonins

que, en general, saben poc d'estes coses de llengua perquè no ho estudien, sempre no saben dir més que "català" com feu Rubió Lluch, Aramon i tot ells: no estudien, no saben, estil Fuster.

Per a la revista de Les Coves de Vinromà a través del meu estimat i admirat Josep Bellvert Valls.

Article de Josep Giner llicenciat en Filologia Romànica deixeble de Pompeu Fabra i de

Joan Coromines. Dedicatòria d'aquest article per a la revista de Les Coves. Article dedicat a Josep Bellvert Valls".

Josep Bellvert

Fa pòc ens va deixar el meu germà Joan Carles Bellvert Valls, vullc donar les gràcies al poble de les Coves que m'ha sabut donar el seu condòl i ma fet sentir un més del poble, gràcies novament per acompanyar-me en el vostre sentiment.

El gegant de la Regió

Qualsevol castellanenc que des del centre d'Espanya torna a sa casa, fart de recórrer quilòmetres i quilòmetres d'extenses zones d'altiplà d'una monotonía cromàtica exasperant, busca ansiosament el pic esbiaixat, senyera del nostre poble, el Penyalgosa (Penya Colossal, Penya d'Àguiles o Penyàguila, no està gens clar).

Tan bon punt apareix la silueta a l'horitzó es trenca la monotonía del paisatge i u, malgrat que encara està al pla de Barraques, es sentís a casa.

No cal forçar molt la imaginació per veure un cap altiu i força elegant com de rapaç. No sabem ben bé si ens vigila, si vol arrecerar l'Alcalatèn, o si

tan sols aspira a estirar-se per damunt dels pics més encimbellats de la nostra regió... En qualsevol cas, el massís de Penyalgosa presentava, a la tardor quan jo vaig visitar-lo, una bellesa colorística encisadora, és força difícil trobar d'altres paratges tan garrits.

Els cirerers de pastor, els aurons, els roures i les gavarreres vagaregen des del groc fins al roig, el mateix que els caducifolis, Déu sap per què uns presenten un groc tènue i d'altres s'encenen en un roig abrivat, violent. Són les coses de la natura.

Jo vaig atènyer el cim per la vessant oest, és clar, però sempre a frec del penyasegat. Fou difícil, però quan una cosa es

fa de gust, per feixuga que siga, al capdavant ens resulta plaent. Em sentia alliberat, relaxat, distès, de vegades massa soliu, però lliure i salvatge com la muntanya que petjava.

A mesura que m'apropava al cim la vegetació es feia més escassa, en aquest indret adopta formes arrodonides, que la gent d'ací del terreny anomenen coixinets de sogra.

Des del Penyalgosa la panoràmica és excepcional: La serra d'Espadà, la serra de Gúdar, el Desert de les Palmes, el Javalambre, les moles dels Ports. Si fa bon dia i amb uns bons prismàtics sembla que u acaba de pujar al cel.

Al pic, gravats en una

senzilla placa de pedra, podem llegir els sentits i emocionats versos de Manolo Rozalen:

"Penyalgosa gegant de pedra la teua testa plena de neu Penyalgosa, Penyalgosa a la tempesta al sol i al vent fita, senyera del poble meu".

I és que moltes persones ens inflamem, ens apassionem davant de l'enlluernador espectacle de la naturalesa.

Us recomano l'ascensió al Penyalgosa per on jo vaig fer la davallada, és a dir, seguint el camí de la font de la Pregunta, que parteix des de Sant Joan, entre pins negres i rojos, teixos i moixeres.

B. Barberà.